

METANARRATIVES – NARRATOLOGIA

PRÀCTICA ESCRITA

Laura Sánchez Gómez

ÍNDEX:

1. - Seleccioneu un exemple de llargmetratge del segle XXI per a cadascun dels tipus d'arguments principals del món audiovisual (causal, serpentejant, descriptiu) i justifiqueu el perquè. [22.02.09 - Fiódor Dostoievski] / Dramatúrgia, Història i narració, Tipus d'arguments.
2. - Identifiqueu una obra audiovisual que hagi estat feta per ser experimentada i no narrada, i elaboreu-ne la sinopsi. [22.02.16 - Robert J. Flaherty] / Metanarrativitat, Ficció i no ficció, Narrar i experimentar.
3. - Les fonts de l'art en Walt Disney: ressenyeu un llargmetratge dels estudis Disney i determineu-hi una més que possible referència artística anterior. [22.02.23 - Kazimir Malèvitx] / Les arts i el cinema experimental (primera part).
4. - Descriviu el procés de realització no convencional i/o experimental d'una obra audiovisual existent. [22.03.02 - Lou Reed] / Les arts i el cinema experimental (segona part).
5. - Identifiqueu un mateix motiu d'un autor que es pugui vincular en dues obres seves diferents i justifiqueu el perquè. [22.03.16 (A) - Bernardo Bertolucci] / Les arts i el cinema experimental (tercera part), Els títols de crèdit.
6. - Seleccioneu els títols de crèdit d'un llargmetratge i expliqueu la seva relació directa o indirecta amb la història que narra. [22.03.16 (B)]
7. - Resumiu el contingut de l'exposat pel vostre grup a classe al maig, segons l'assignat i consistent en un dels temes següents: - 1. La filosofia del llenguatge i Ludwig Wittgenstein (Àustria, 1889-1951). - 2. L'estètica i Walter Benjamin (Alemanya, 1892-1940). - 3. L'existencialisme i Simone de Beauvoir (França, 1908-1986), - 4. La postmodernitat i Jean-François Lyotard (França, 1924-1998). - 5. L'anàlisi del discurs i Michel Foucault (França, 1926-1984). - 6. La deconstrucció i Jacques Derrida (Algèria, 1930-2004). - 7. Els paradigmes i Syd Field (Estats Units d'Amèrica, 1935-2013). - 8. La ideologia i Slavoj Žižek (Eslovènia, 1949-). - 9. La performativitat i Judith Butler (Estats Units d'Amèrica, 1956-). - 10. El metavers i Mark Zuckerberg (Estats Units d'Amèrica, 1984-). [22.03.23 (A) - Akira Kurosawa] / Conceptes per al futur.
8. - Valoreu l'explicat en les diverses exposicions realitzades a classe al maig. [22.03.23 (B)]
9. - Descriviu les característiques i propostes dels primers treballs cinematogràfics de la història [22.03.30 - Francisco de Goya] / Les maneres de representació (primera part).
10. - Descriviu les característiques i propostes dels primers treballs de la història relacionats amb el cinema parlat [22.04.20 - Harold Lloyd] / Les maneres de representació (segona part).

1. - Seleccioneu un exemple de llargmetratge del segle XXI per a cadascun dels tipus d'arguments principals del món audiovisual (causal, serpentejant, descriptiu) i justifiqueu el perquè. [22.02.09 - Fiódor Dostoievski] / *Dramatúrgia, Història i narració, Tipus d'arguments.*

- **Causal-> *The Fellowship of the Ring* (2001)- Peter Jackson**
El film segueix clarament l'esquema <<Personatge->Obstacles->Objectiu">>. El personatge principal és Frodo Baggins, qui inicia una aventura junt 8 acompanyants amb l'objectiu de destruir l'anell de Sauron i evitar que aquest arribi a conquerir Terra Mitjana. Com que es tracta del primer film d'una trilogia, el protagonista no arriba a aconseguir el seu objectiu final, que és destruir l'anell, però sí que aconsegueix mantenir-lo fora de perill.
- **Serpentejant-> *Pulp Fiction* (1994) - Quentin Tarantino**
L'argument segueix tres històries interrelacionades que tenen diferents protagonistes: Vincent Vega, un sicari, Butch Coolidge, un boxejador; i Jules Winnfield, el company de Vincent Vega. Es podria dir que cap dels 3 té un objectiu clar que estructuri la seva història. Més aviat, es van succeint esdeveniments i els personatges van reaccionant a aquests.
- **Descriptiu-> *The Hours* (2002)- Stephen Daldry**
El film està format per tres històries que en pantalla succeixen de forma paral·lela però que corresponen a èpoques diferents. Totes tres històries tenen com a protagonista una dona amb depressió. Per una banda, tenim a Virginia Woolf, que comença a escriure la famosa novel·la "Mrs Dalloway". Per una altra banda, ens els anys 50 a Los Angeles, Laura Brown comença a llegir Mrs Dalloway i aquest fet provoca que es comenci a plantejar la seva vida actual i futura. Finalment, en el 2001 a Nova York, Clarissa Vaughan representa una versió actual de Mrs Dalloway, que es troba en conflicte entre la seva homosexualitat i els sentiments que creu tenir cap al seu amic Richard.

2. - Identifiqueu una obra audiovisual que hagi estat feta per ser experimentada i no narrada, i elaboreu-ne la sinopsi. [22.02.16 - Robert J. Flaherty] / *Metanarrativitat, Ficció i no ficció, Narrar i experimentar.*

Koyaanisqatsi (1982)- Godfrey Reggio

Koyaanisqatsi és un film documental experimental dirigit per Godfrey Reggio. Amb una duració de 87 minuts, sense història, diàleg o personatges, Koyaanisqatsi ("vida desequilibrada" en idioma Hopi) es planteja el nostre mode de vida actual i ens fa reflexionar sobre els efectes de l'activitat humana en el paisatge i la naturalesa. El film està compostat per imatges de la naturalesa manipulades en slow motion o time lapse, que es juxtaposen amb imatges d'entorns creats pels humans; ciutats, fàbriques, gratacels, coets, entre altres. Comença amb imatges de pintures humanes primitives, i continua movent-se a través de seqüències de paisatges naturals, que s'acaben juxtaposant amb entorns "artificials". Cal destacar que en cap moment es dona cap tipus de context en referència a les imatges. És notable la utilització de la banda sonora,

formada per diferents peces musicals composades per Phillip Glass, les quals marquen el ritme de les imatges i ajuden a crear una certa atmosfera inquietant.

3. - Les fonts de l'art en Walt Disney: ressenyeu un llargmetratge dels estudis Disney i determineu-hi una més que possible referència artística anterior. [22.02.23 - Kazimir Malèvitx] / *Les arts i el cinema experimental (primera part)*.

Quan parlem de *Blancaneus i els set nans*, parlem d'història del cinema. Dirigida per David Hand i produïda per Walt Dinsey, es tracta del primer llargmetratge sonor i en colors de dibuixos animats de la història del cinema. No va ser la primera obra audiovisual animada, però va ser la primera en tenir un èxit tant gran. Es va estrenar el 1937 i des de llavors va servir com a obra pionera pel gènere d'animació.

La trama està construïda a partir d'una història de supervivència; la Reina Malvada descobreix que la seva neta Blancaneus és la més bella del regne i envia a un soldat perquè la mati. Aquest, captivat per la seva fragilitat i innocència, no es veu capaç de matar-la, així que Blancaneus fuig cap al bosc, on acaba trobant refugi dins la casa dels 7 nans. Quan la reina descobreix que Blancaneus segueix viva, decideix que serà ella qui acabi amb la seva vida. Disfressada d'anciana, aconsegueix enverinar a la Blancaneus, però els nans amb l'ajuda dels animals del bosc, la persegueixen fins que cau per un penya-segat. El príncep, qui havia sigut el primer en caure rendit per la innocència i puresa de la Blancaneus, la visita mentre aquesta es troba inconscient i li fa un petó, a partir del qual aquesta es desperta.

No és d'estranyar que el film tingués un gran èxit en la seva estrena. Encara avui en dia, la gran fluïdesa de la seva animació resulta hipnotitzant. En aquest sentit, és un film que ha envellit molt bé. En quant al seu argument, la qüestió és una mica més complicada. En els últims anys els films clàssics de Disney han rebut una sèrie de crítiques des d'una perspectiva feminista. Blancaneus entraria dins de la categoria de personatges femenins que han estat criticats per la seva caracterització summament passiva. Tanmateix, el personatge de Blancaneus no és tant passiu i fràgil com sembla. Al final, la seva innocència i puresa, dues virtuts que es podrien considerar dèbils i desavantatjoses, són les que l'acaben salvant en totes ocasions; el soldat no es veu capaç de matar-la, els nans queden captivats pel seu caràcter i es posen al seu servei, el príncep, també captivat per ella, l'acaba rescatant. Fins i tot, es podria discutir fins a quin punt la Blancaneus és conscient del seu poder captivador, ja que en diferents escenes sembla utilitzar-lo al seu favor; fa algunes demandes als nans i els obliga a fer algunes feines de casa.

Pel que fa al personatge de la Reina Malvada, aquest representa la figura de la "femme fatale". Per representar-lo, es va prendre com a referència l'escultura Uta de Naumburg. Aquesta escultura va convertir-se en propaganda a l'Alemanya de la època com "l'essència germànica corpòria". La Reina Malvada, així, reflecteix l'aura propagandística de la imatge d'Uta. És la representació de la maldat atribuïda al paper d'Alemanya en la Primera Guerra Mundial pels americans contemporanis (Jović, M., 2015). La relació entre el personatge i la seva referència artística es fa evident a partir de la seva estètica; ambos tenien les mateixes faccions facials i porten la mateixa roba. Amés, l'entorn que envolta a la Reina Malvada resulta força medieval, la qual cosa es trobaria connectada amb els orígens de l'escultura.

4. - Descriuiu el procés de realització no convencional i/o experimental d'una obra audiovisual existent. [22.03.02 - Lou Reed] / *Les arts i el cinema experimental (segona part)*.

Rainbow Dance és un film animat del 1936 dirigit i realitzat per l'animador Len Lye. Al principi del film, apareix un home que sosté un paraigües sota la pluja. Aquest comença a ballar i mentrestant el fons comença a canviar; apareix colors i diferents escenaris. El personatge realitza diferents accions a mesura que l'escenari de fons va canviant. El curt finalitza quan el protagonista torna a casa i se sent la veu d'un home que diu "Post Office Savings Bank puts a pot of gold at the end of the rainbow for you", seguit de "No deposit is too small for the Post Office Savings Bank". Aquí es quan descobrim que en realitat es tracta d'un anunci per a la *GPO Film Unit*.

El film combina *live action*, és a dir, enregistraments d'un actor, amb efectes abstractes de colors. Per aconseguir-ho, Lye va experimentar amb el cel·luloide Gasparcolor, que va ser la primera pel·lícula cel·luloide disponible que contenia múltiples estrats de 3 colors; contenia dos capes de pel·lícula amb un estrat de cyan en un dels costats, i en l'altre contenia dos capes de magenta i groc. Lye va utilitzar aquesta característica del cel·luloide per poder experimentar a través de diferents nivells d'exposició. Al filmar el metratge original, Lye va utilitzar escenaris en blanc i negre, la qual cosa el va permetre ajustar els colors més tard de forma controlada. Alhora de crear les animacions, es combinava el metratge original amb els dibuixos fets directament sobre el cel·luloide.

5. - Identifiqueu un mateix motiu d'un autor que es pugui vincular en dues obres seves diferents i justifiqueu el perquè. [22.03.16 (A) - Bernardo Bertolucci] / *Les arts i el cinema experimental (tercera part), Els títols de crèdit*.

En l'obra de Stanley Kubrick, existeix un motiu present en moltes de les seves obres: el **menjar**. Com Mervyn Nicholson senyala en el seu article *My Dinner with Stanley: Kubrick, Food, and the Logic of Images*, Kubrick sol associar el motiu del menjar amb la crisi, és a dir, el sol situar en una escena de crisi on actua com a marcador de la crisi o fins i tot com a l'objecte provocador d'aquesta. Per a exemplificar aquesta afirmació, s'utilitzaran els films *Lolita* (1962) i *2001: A Space Odyssey* (1968).

En el film *Lolita* (1962), quan el professor Humbert coneix per primera vegada a la Lolita, aquesta està bevent un refresc, una pista tradicional referent a la temptació. Aquí, el menjar no només actua com a símbol de la temptació que posarà en crisi al personatge de Humbert, sinó que també marca una transició que aquest esdevindrà entre la fase "pre-Lolita" i la fase Lolita.

En *2001*, el motiu del menjar es troba present en l'inici de la pel·lícula i també en varies escenes de la resta del film. El veiem en la primera seqüència dels simis, que es troben en escassetat de menjar. A continuació, quan apareix el monòlit, els simis es veuen estimulats mentalment i desenvolupen la primera eina: un òs, el qual en el seu passat, també havia estat menjar. L'òs els permet aconseguir més menjar ja que ara poden atacar més fàcilment a les seves preses, així com també es poden defensar de clans de simis enemics. Un altre cop, es tracta d'un motiu que representa una transició. Amés, en aquesta seqüència el menjar es troba associat al conflicte, que alhora es podria

relacionar amb la representació amb les relacions de poder. Més tard, el menjar apareix en la seqüència de la lluna, on es veuen homes menjant substituïts alimentaris mentre volen per sobre la lluna. Els astronautes fins i tot comenten en l'habilitat dels enginyers per crear aquest tipus de menjar. Aquesta escena té un paral·lelisme amb l'escena de l'òs; el menjar marca que hem arribat a un nou límit evolutiu.

6. - Seleccioneu els títols de crèdit d'un llargmetratge i expliqueu la seva relació directa o indirecta amb la història que narra. [22.03.16 (B)]

Watchmen (2009), dirigida per Zack Snyder, es una adaptació fílmica de la sèrie de còmics creada per el guionista Alan Moore, el dibuixant Dave Gibbons i l'entintador John Higgins. La història transcorre en un 1985 alternatiu i segueix a un grup de superherois anomenats Watchmen mentre la tensió entre Estats Units i la Unió Soviètica augmenta dràsticament.

Els títols de crèdits d'aquest film es troben directament vinculats amb la història que narra ja que formen part d'un muntatge que ens introdueix en el món narratiu. Comença mostrant la realitat dels superherois dels anys 40 a partir d'imatges en slow motion dels propis personatges en diferents moments crítics de la seva carrera. Després d'un èxit inicial, es mostra com els membres del grup de superherois de l'època, anomenat Minutemen, són assassinats, es retiren, acaben bojós, o sent repudiats per la premsa i el públic. Es mostra progressivament com un nou grup, els Watchmen, s'alça en "l'escena superheroica" de la societat i acaben actuant com a substituïts del grup anterior. A més, també es mostren altres moments significatius, com per exemple el moment en el que Dr. Manhattan li dona la mà a John F. Kennedy o la recreació de les protestes contra la guerra del Vietnam. Aquestes imatges són molt efectives alhora de introduir no només la narrativa del film, sinó també la carrega política que inclou el món de Watchmen.

En definitiva, els crèdits ens donen una "backstory" sobre el món de Watchmen que no podríem haver obtingut només veient la resta del film. Cal destacar també la utilització de la cançó "The times they are a-changin'" de Bob Dylan durant el muntatge, la qual ajuda a establir el to del film i li atorga un factor extra de nostàlgia.

7. - Resumi el contingut de l'exposat pel vostre grup a classe al maig, segons l'assignat i consistent en un dels temes següents: - 1. La filosofia del llenguatge i Ludwig Wittgenstein (Àustria, 1889-1951). - 2. L'estètica i Walter Benjamin (Alemanya, 1892-1940). - 3. L'existencialisme i Simone de Beauvoir (França, 1908-1986), - 4. La postmodernitat i Jean-François Lyotard (França, 1924-1998). - 5. L'anàlisi del discurs i Michel Foucault (França, 1926-1984). - 6. La deconstrucció i Jacques Derrida (Algèria, 1930-2004). - 7. Els paradigmes i Syd Field (Estats Units d'Amèrica, 1935-2013). - 8. La ideologia i Slavoj Žižek (Eslovènia, 1949-). - 9. La performativitat i Judith Butler (Estats Units d'Amèrica, 1956-). - 10. El metavers i Mark Zuckerberg (Estats Units d'Amèrica, 1984-). [22.03.23 (A) - Akira Kurosawa] / Conceptes per al futur.

Slavoj Žižek és un filòsof eslovè nascut el 21 de març de 1949 a Ljubljana, Yugoslavia (l'actual Eslovènia). La seva obra integra el pensament de Jacques Lacan amb el marxisme i està adreçada a temes com la psicoanàlisi, la política i la cultura popular. L'estructuralisme, el postestructuralisme i el postmarxisme són els camps en els que es mou l'autor. La ideologia és una de les matèries més estudiades per aquest autor, sen el El Sublim Objecte de la Ideologia (1989) la seva obra maestra.

Zizek té sempre en compte les tres ordres lacanianes alhora de parlar d'ideologia. Aquestes ordres són: allò imaginari, allò simbòlic i allò real.

- Imaginari: fa referència al nostre ego i a com ens imaginem a nosaltres mateixos
- Lo simbòlic: fa referència a les institucions, pràctiques, costums, lleis, regles i rites del món socio-cultural
- Lo real: allò que és completament pur, sense passar per lo simbòlic (és impossible accedir a lo real sense passar per les representacions, és a dir, per lo simbòlic)

Segons Lacan, les persones no interactuem amb el món directament, sinó que interactuem amb la seva representació a través del llenguatge. Així, des de la perspectiva lacaniana que Zizek adopta, la ideologia deixa de tractar sobre el món de manera directa i passa a centrar-se en com nosaltres veiem el món.

A més, quan Zizek utilitza el terme "ideologia", l'utilitza en un sentit marxista. El marxisme veu a la ideologia com una sèrie de discursos que introdueixen idees falses en les persones. Una vegada la gent integra aquestes idees falses, desenvolupen una "consciència falsa" sobre el món i com aquest funciona. La ideologia, doncs, esdevé una mena de màscara que oculta realitat del món, perpetuant, d'aquesta manera, el status quo i obstaculitzant i frenant la possibilitat de canvi. Zizek agafa aquesta visió de la ideologia de Marx i li dona una reinterpretació. Argumenta que més enllà de la ideologia, no hi ha res; no ens podem treure la màscara de cap manera. La ideologia és allò que sosté la nostra relació amb l'entorn social i aquesta és sempre simbòlica.

A més d'estudiar la ideologia per si sola, Zizek va relacionar-la amb la cultura popular i sobretot el cinema en varies de les seves obres. Destaquen *Manual de cine para pervertidos* (2006, Sophie Fiennes; amb guió i intervencions de Zizek) i *Guía ideológica para pervertidos* (2012, Sophie Fiennes; amb guió i intervenciones de Zizek). Es podria dir que tots dos films documentals analitzen diferents pel·lícules des de la perspectiva de pensament de Zizek. Alguns exemples són la comparativa de la ideologia Nazi amb la pel·lícula *Shark* (1975) de Steven Spielberg o l'anàlisi de l'existència del concepte lacanià "Altre" en la religió cristiana a partir de *The Last Temptation of Christ* (1988) de Scorsese.

De forma resumida, en el primer exemple Zizek explica que el tauró concentra en una sola figura totes les pors de la societat dels anys 70, com la por als desastres naturals, la por a l'immigrant o la por al racisme emergent a Occident, de la mateixa manera que el nazisme concentra tots els problemes socials en la figura del jueu. En el segon exemple, Zizek identifica l'Altre en els desitjos més profunds de Jesús, qui només vol ser un pare, marit i fuster. Quan Jesus abandona la seva ultima temptació, aconsegueix superar les

demandes de l'Altre, abraçant l'existència que tant intentem evitar, en termes Lacanians, anomenat lo Real.

Així, Žižek argumenta que la ideologia de la religió conté la clau cap a la superació de la pròpia ideologia i les pistes sobre com hem de canviar el món. L'única manera de no caure en el pensament ideològic és mantenir la tensió entre ideologia i realitat, tot i que aquestes dues no es puguin separar clarament. És necessari suspendre la pressuposició de l'Altre. Si l'Altre està en falta, és possible la alineació del subjecte. La destitució subjectiva, suposa en paraules de Žižek, assumir que l'Altre no posseeix lo que li manca al subjecte, i cap sacrifici pot compensar aquesta falta.

8. - Valoreu l'explicat en les diverses exposicions realitzades a classe al maig. [22.03.23 (B)]

Grup 1- Ludwig Wittgenstein

El grup va fer un fantàstic treball alhora de resumir l'obra de Wittgenstein i d'explicar els conceptes més importants de forma clara i entenedora. A més, les constants referències a la vida personal de l'autor van ajudar a entendre allò que s'estava explicant sobre la seva teoria i manera de pensar. Personalment crec que era un dels autors més difícils ja que l'estudi profund de les seves obres només està a l'abast d'especialistes. Van fer molt bon treball simplificant la seva teoria.

Grup 2- Walter Benjamin i la estètica

De la mateixa manera que el primer grup, van fer un bon treball resumint l'obra de l'autor. Tanmateix, en moments vaig sentir que durant la presentació perdia el fil d'allò que s'estava exposant. El contingut potser era massa dens; s'explicaven moltes coses en poc temps. Això va dificultar una mica el meu enteniment de l'explicació. Potser haurien d'haver simplificat una mica més alguns conceptes. Tot i així crec que els elements més bàsics com la definició de l'aura i la seva pèrdua en relació a l'art reproductible van quedar més que clars.

Grup 3- Simone de Beauvoir

En general em va faltar contingut sobre la filosofia existencialista de l'autora. Es van centrar quasi exclusivament en el seu pensament feminista i només van mencionar l'existencialisme per sobre. En definitiva no em va quedar clar quin era la filosofia existencialista de l'autora i com la relacionava amb el feminisme.

Grup 4- La postmodernitat i Jean-François Lyotard

El contingut presentat em va semblar bastant pobre. Més de la meitat de la presentació va estar dedicada a presentar la vida personal, la carrera i treball polític de l'autor i en comparació va haver poc contingut sobre el seu pensament. Van explicar molt per sobre el concepte de postmodernitat i també van explicar superficialment el contingut d'una de les seves obres. En general, no em va quedar clar quin era el pensament i obra de l'autor. Finalment, van donar alguns exemples de films amb característiques

postmodernes però no van senyalar quines eren aquestes característiques ni van justificar per què ho eren. Aprecio l'intent de vincular el contingut de l'autor amb el cinema però considero que no va ser efectiu.

Grup 5- L'anàlisi del discurs i Michel Foucault

Els continguts estaven ben estructurats i explicats d'una manera clara. En aquest sentit va ser una presentació similar a la dels 2 primers grups. Tot i així, crec que va faltar una mica de context en relació a les arrels del pensament de l'autor. No es va mencionar la influència de Nietzsche ni de Kant en el seu pensament.

Grup 6 - La deconstrucció i Jacques Derrida

En general és una presentació ben resumida i clara. Tot i així, crec que podrien haver aprofundit una mica més en la seva obra i haver explicat altres conceptes importants com el de la oposició presència-ausència o el logocentrisme. També manca una explicació de les influències filosòfiques i referents de l'autor. Per últim, valoro positivament la reflexió personal que van realitzar al final de la presentació.

Grup 7- Els paradigmes i Syd Field

La presentació va estar molt ben estructurada i clara. Fins i tot va resultar dinàmica ja que van implicar la participació del públic a través d'una petita enquesta. Tot i així, considero que la matèria era la més fàcil de tots els grups, ja que el seu contingut l'havíem après en profunditat en l'assignatura de guió. Tenint en compte això, potser no s'haurien d'haver centrat tant en l'explicació del propi paradigma sinó en les crítiques que ha anat rebent durant els anys. Confesso que jo mateixa quan vaig fer l'assignatura de guió i em vaig veure forçada a escriure un guió seguint a peu de la lletra l'estructura del paradigma em vaig plantejar si realment era tant necessari tenir en compte aquest esquema alhora d'escriure una història.

Grup 8- La ideologia i Slavoj Žižek

Aquest era el meu grup i autor de treball. Personalment trobo que la presentació va ser decent. Vam intentar explicar la perspectiva que Žižek tenia sobre la filosofia de la manera més clara possible, tot i que he d'admetre que se'ns va fer força difícil ja que ens mancaven coneixements marxistes i lacanians que l'havien influenciat. Crec que va ser un encert alguns fragments de les obres que Žižek va realitzar en relació al cinema, ja que era una manera directa de relacionar el seu pensament amb un dels objectes d'estudi de la carrera. A més, servien com a exemples narratius metafòrics sobre alguns principis de la seva perspectiva envers la ideologia.

Grup 9- La performativitat i Judith Butler

Els aspectes més essencials relacionats amb el concepte de performativitat i amb el desafiament dels significats de sexe i gènere van ser explicats d'una manera molt clara. Personalment vaig poder absorbir amb facilitat tot el contingut exposat. La única cosa a

dir és que m'hagués agradat que haguessin inclòs com es pot relacionar la obra de Judith Butler amb les teories trans com la de Miquel Misse.

Grup 10-El metavers i Mark Zuckerberg

Considero que va ser una de les millors presentacions. Allò que van explicar relacionat amb el metavers ho van fer de forma clara i concisa però sense deixar-se detalls importants. Les mencions de la cultura popular en relació amb el metavers van ser força encertades, i finalment em va agradar molt com van relacionar el contingut amb el mite de la caverna i la obra de Nietzsche.

9. - Descriu les característiques i propostes dels primers treballs cinematogràfics de la història [22.03.30 - Francisco de Goya] / *Les maneres de representació (primera part)*.

En el cine primitiu, hi havia dues maneres de representar:

- La vista: diapositiva fotogràfica en moviment que permetia captar allò que succeïa en la vida real
- El quadre: enregistrament d'una obra escenificada

Totes dues es troben dins del Mode de Representació Primitiu (MRP), que constitueix el llenguatge cinematogràfic aplicat durant el període que va des del naixement del cinema fins l'aparició de l'ideari de l'Escola de Brighton. Les característiques principals d'aquest mode de representació són:

- La independència dels plans entre ells, sent cadascun corresponent a una escena (1 pla=1 escena)
- El desenvolupament de l'acció de l'escena en la part central del pla
- La posició estàtica i frontal de la càmera, posicionada perpendicularment a l'escena representada
- Els plans generals, els quals cobrien la totalitat de l'escenografia
- Manca del muntatge
- Cine mut, amb la possible presència d'un comentarista o acompanyament musical

Alguns dels films més importants d'aquest període són *L'arrivée d'un train à La Ciotat* (1895) i *La Sortie de l'usine Lumière à Lyon* (1896) dels germans Lumière, *L'homme à la tête en caoutchouc* (1901) i *Le Voyage dans la Lune* (1902) de George Méliès, *La Fée aux Choux* (1896) d'Alice Guy-Blaché.

Aquests films van elaborar una posada en escena que s'apropiava de recursos del teatre popular. Les pel·lícules de Méliès són el millor exemple; amb decorats de cartró i teles pintades, i utilitzant tècniques com la de la substitució per poder crear il·lusions (sobretot desaparicions i aparicions de la posada en escena).

Les limitacions tècniques com la poca duració dels rotllos de pel·lícula no van permetre que les històries representades tinguessin una gran complexitat argumental, de manera que la majoria estaven formades per escenes mundanes o amb temàtiques fantàstiques. Els films de Lumière serien un bon exemple de les primeres, mentres que les de Meliès i Alice Guy-Blaché ho serien de les segones.

Els personatges d'aquests films no tenien una complexitat psicològica. Eren simplement personatges socials que entretenien al públic. Miraven constantment a la càmera i al públic i utilitzaven codis gestuals propis del teatre.

10. - Descriuiu les característiques i propostes dels primers treballs de la història relacionats amb el cinema parlat [22.04.20 - Harold Lloyd] / ***Les maneres de representació (segona part).***

Amb la introducció del cinema sonor, el mode de representació va deixar de ser internacional a causa de la barrera de l'idioma. Amb això, va començar la dominància del Mode de Representació Modern.

Abans d'aquest període, aproximadament des del 1906-1907 fins a l'aparició del cinema sonor, l'estructura estilística i narrativa dels films s'havia anat desenvolupat en relació al MRP. Els personatges eren retratats d'una manera més realista i tenien un arc evolutiu, la història era lineal i amb un clar arc dramàtic, es dedicaven molts esforços per preservar la continuïtat temporal i espacial, es van introduir diferents distàncies de càmera, la complexitat de l'argument era més elevada.

The Jazz Singer es va estrenar el 1927 i va marcar un abans i després en la història del cinema. Va ser la primera pel·lícula sonora en tenir tant d'èxit, la qual cosa va provocar que al 1929 els anomenats "talkies" ja fossin un fenomen global. Durant el 1929, el 75% dels films que es van estrenar als Estats Units van tenir alguna forma de so sincronitzat. Davant d'aquest panorama, artistes del cinema mut com Harold Lloyd van transicionar cap al cinema parlat. L'exemple més clar és *Welcome Danger* (1929), la qual es va enregistrar com a pel·lícula muda i quan estava pràcticament acabada, el gran èxit del so sonor va provocar que Lloyd decidís refer per complet el film. Tanmateix, l'actor va acabar desapareixent de la indústria del cinema junt amb altres actors com John Gilbert o Pola Negri donat que la seva veu no corresponia amb allò que el públic espera d'ells.

El 1928, Walt Disney també havia introduït els primers dibuixos animats amb so sincronitzat: *Steamboat Willie* i *Galloping Gaucho*. *Steamboat Willie* va resultar en la primera aparició del famós personatge Mickey Mouse, i va ser el primer film de Disney amb un soundtrack complet sincronitzat (música, diàleg i efectes sonors). En aquest cas, però, l'estrena va ser un èxit en taquilla.

Al principi, els "talkies" utilitzaven fórmules narratives similars donat que gairebé tots pertanyien al mateix grup de gèneres: slapstick, comèdia, musical, animació, dibuixos i biopics. A mesura que es van anar desenvolupant els gèneres va començar a sorgir la voluntat de trencar amb aquesta fórmula i es van realitzar films que reflexionaven sobre

el propi cinema i les convencions del gènere. Paral·lelament el cinema sonor s'assentava a Europa i començaven a sorgir vanguardes com l'Expressionisme Alemany i més tard el Neorealisme Italià.

Bibliografia

Jović, M. (2015). *Influences of European Art on Walt Disney's Animated Features* (Undergraduate thesis). Retrieved from <https://urn.nsk.hr/urn:nbn:hr:162:992107>

Wikipedia contributors. (2020, 18 agosto). *Rainbow Dance*. Wikipedia. https://en.wikipedia.org/wiki/Rainbow_Dance

Nicholson, M. (2001). My dinner with Stanley: Kubrick, food and the logic of images. *Literature-Film Quarterly*. 29. 279-289. Recuperat de: https://www.researchgate.net/publication/297590240_My_dinner_with_Stanley_Kubrick_food_and_the_logic_of_images